

der nu som altid gjerne følger befindige Raad; svarer den ærede Indenrigsminister Nei, saa kan jeg, saa meget jeg end kunde ønske at lyde den ærede Rigsdagsmands Raad, ikke gjøre det. Det Spørgsmaal, som jeg altsaa maatte bede den ærede Indenrigsminister at besvare med Ja eller Nei, det er, om det virkelig forholder sig saa, at Regjeringen ikke har vedkjendt sig en Mening, modsat den, som jeg har udtalt.

Indenrigsministeren: Jeg finder mig noget forlegen ved at besvare det Spørgsmaal, skjøndt den ærede Taler mener, at jeg let kunde svare Ja eller Nei. Den Mening udtalte den ærede Rigsdagsmand, hvis jeg har forstaaet ham rigtigt, at Ministeriet ikke under Form af at overlade en Sag til Boldgiftsafsjørelse kunde sanctionere eller vedtage en Afstaaelse af en Deel af Landet uden Rigsdagens Samtykke. Dersom det, som jeg troer, var hans Mening, saa svarer jeg Ja, men iøvrigt veed jeg ikke, hvad der tør characteriseres som hans Mening i denne Sag; dersom det skulde være hans Mening, at det omhandlede under diplomatiske Forhandlinger svarende Spørgsmaal i nogen Henseende skulde besvares med Ja eller Nei, saa er jeg ei besejret til at svare enten Ja eller Nei derpaa, thi det er et Spørgsmaal, hvorpaa Ministeriet efter Udenrigsministerens Øtringer ikke kan indlade sig i dette Øieblik af Hensyn til de Forhandlinger, der finde Sted.

Krieger: Det skulde dog være underligt, om det ikke skulde være muligt at stille Spørgsmaalet saa klart, at den ærede Minister maa kunne svare Ja eller Nei. Jeg henholdt mig til den almindelige politiske Betragtning, der udtaltes af den ærede Rigsdagsmand fra Frederiksborg Amt (Madvig), han udviklede, hvorledes den Øtring af Indenrigsministeren, at Rigsretten havde at afgjøre omtvistede Competence-Spørgsmaal, trænger til en nærmere indskrænkende Forklaring, nemlig at det vel kunde være ganske sandt, at, naar der alt var truffet en Forholdsregel fra Regjeringens Side, som Thinget ansaae for grundlovstridigt, da fik man Afgjørelsen ved at lade det komme til

en Rigsretssag; men den ærede frederiksborgske Rigsdagsmand tilføiede tillige, at, hvis Regjeringen, inden den traf en saadan Forholdsregel, udtalte en Anskuelse, som efter Thingets Formening var grundlovstridigt, saa kunde man ikke vente til Regjeringen handlede efter denne Mening, men maatte strax, nødtvungen, optræde imod den. Derimod føiede den frederiksborgske Rigsdagsmand til, at, naar Regjeringen ikke havde vedkjendt sig en Mening modsat den, Thinget nærede, saa kunde Rigsdagen, om Regjeringen end ikke erklærede, at den var enig med os i vor Opfattelse, naar den kun ikke modsagde den, forsvare at afvente Begivenhedernes Gang. Det er altsaa i denne Forstand, at jeg gjentagne Gange har ønsket Klarhed, thi jeg vedkjender mig den samme Opfattelse af Thingets Stilling ligeoverfor Regjeringen, at, om end Thinget ikke tilfulde kjender Regjeringens Mening, saa kan det dog, naar Regjeringen ikke, om jeg maa bruge det Udtryk, udfordrer os ved at benægte vor Mening, tie stille, hvilket det derimod i modsat Fald, efter min Mening, ikke kan forsvare, og det var derfor mit Spørgsmaal, som jeg herved gjentager, som jeg troer den ærede Indenrigsminister nu maa kunne besvare med Ja eller Nei: Forholder det sig saa, at Regjeringen ikke har vedkjendt sig en Mening modsat den, som jeg i denne Sag har udtalt, og som er blevet tiltraadt og nærmere udviklet af den ærede frederiksborgske Rigsdagsmand?

Rettelser.

- Nr. 341, Sp. 5438, L. 13 f. o. sidste læs: næste.
 — — Sp. 5444, L. 12 f. o. Afgjørelsen læs: Forslaget og Indstillingen.
 — — Sp. 5440, imellem 12te og 13de Linie indskydes: f. Ex. Sandhof, Rothenhof, Suhms Hof o. s. v.